

Arrest

nr. 238 390 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANMARCKE
Sint-Lambertuslaan 26
2812 MUIZEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 mei 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 28 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 19 oktober 2018 in Bulgarije en op 8 april 2019 in Oostenrijk (Eurodac).

1.2. Op 18 juni 2019 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.3. Op 30 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/05/2019
Overdracht CGVS: 21/10/2019

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 januari 2020 van 9u07 tot 12u40, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Sweldens (loco meester Vanmarcke), was voor de volledige duurtijd van het persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in het dorp Qalai Musa gelegen in het district Qarabagh van de provincie Kaboel. U bent Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. Tijdens het regime van de Taliban, toen u nog een baby was, vluchtte uw familie omwille van de aanhoudende gevechten naar Pakistan. Jullie kwamen terecht in een vluchtelingenkamp in de regio van Mansehra waar jullie tot 2016 bleven wonen. U ging er naar de lagere school en werkte nadien als mecanicien in de bazaar van Mansehra. Uw vader werkte altijd als metser in Pakistan en overleed wegens ziekte toen u dertien of veertien jaar oud was.

In de zomer van 2016 keerde u samen met uw moeder, twee jongere broers en zus terug naar Afghanistan omdat jullie in Pakistan lastig gevallen werden en het kamp waar jullie verbleven opgeruimd werd. Jullie konden nergens anders naartoe en keerden bijgevolg terug naar uw geboortedorp, Qalai Musa. In dit dorp hadden jullie geen familie meer. Twee broers van uw vader werden gedood in de burgeroorlog, en één broer raakte vermist. De broers van uw moeder leefden in Oryakhel, een dorp op twintig minuten wandelen van Qalai Musa. Wel leefde er nog een voormalige goeie vriend van uw vader in het dorp, en nadat jullie daar aankwamen hielp diens zoon, S.M., jullie met de heropbouw van jullie vroegere huis. Naast het huis hadden jullie ook drie stukken gronden. Twee ervan lagen in het dorp, en een derde deel lag tussen Qalai Musa en Bagelam, dichtbij de weg. De druivenbomen die vroeger op deze gronden stonden waren allemaal verdroogd. Samen met S.M. besloot u deze bomen uit te doen om er tarwe te zaaien. Toen jullie bezig waren met het uittrekken van de bomen werden jullie benaderd door vier mannen in een wagen. U begroette hen maar begreep hen niet omdat ze Farsi spraken. Uw vriend, S.M., sprak met hen en vertelde u achteraf dat ze zeiden dat deze gronden van hen waren en jullie hier niet op mochten werken. U weet niet precies wie deze mensen waren. S.M. zei dat zij overal grond afpakten en mensen vermoordden. Ook zouden ze hulp krijgen van W.A.K., een parlamentslid dat eigendomsdocumenten voor hen vervalst. U stelde voor om naar de autoriteiten te stappen maar S.M. zei dat u zich hier niet mee bezig moest houden en dat hij het zou oplossen. Vijf dagen later, toen jullie de tarwe die jullie intussen op deze grond hadden gezaaid water wilden geven, kwamen er plots drie motorfietsen aangereden. De mannen die erop zaten begonnen te schieten en raakten S.M.. U bleef ongedeerd en slaagde erin om naar huis te lopen. Toen u uw moeder vertelde wat er gebeurd was belde ze onmiddellijk naar uw oom die u meteen kwam halen en meenam naar zijn huis. Daar bleef u nog één nacht, waarna u met behulp van een smokkelaar het land verliet.

Het was de zomer van 2017 toen u illegaal via Pakistan en Iran naar Turkije reisde. Daar ging u voor anderhalf jaar aan de slag in een hotel om uw reis terug te betalen. Vervolgens trok u verder via Bulgarije, Servië, een aantal onbekende landen en Frankrijk tot in België, waar u op 28 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse verblijfskaart (Proof of Registration), een foto van de taskara van uw vader, een foto van het aanvraagformulier van uw taskara, twee foto's van uw vermoorde vriend en een attest aangaande uw psychische gezondheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Het attest van het opvangcentrum dat u voorlegde is louter een toelating om op consultatie te gaan bij een psycholoog maar geeft verder geen indicatie van bijzondere procedurele noden. Zelf verklaarde u hierover dat u sinds enkele maanden ongeveer wekelijks bij een dokter in Brussel langsgaat, en dat deze u helpt om u een goed gevoel te geven en u niet teveel negatief te laten denken (CGVS p.14-15). Gevraagd of u zich ook goed voelde om het interview te doen, bevestigde u dit (CGVS p.15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast dient erop gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 27 mei 2019, immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie – Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, op 5 juni 2019, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u ook ten overstaan van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud van 8 januari 2020 bleef volhouden minderjarig, namelijk slechts 17 jaar (CGVS p.3) ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Verder werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De reden hiervoor is dat er aan het door u geschetste grondconflict en hiermee gepaard gaande gebeurtenissen in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Eerst en vooral waren uw verklaringen aangaande de gronden van uw familie in Qalai Musa opvallend vaag en weinig coherent. Zo gaf u in eerste instantie aan de oppervlakte van deze gronden niet te kennen en verklaarde u eenvoudigweg dat het veel grond was. Vervolgens sprak u over één jerib op één plaats en twee ‘andere delen’ op een andere plaats, maar wist u de oppervlaktes van deze gronden vreemd genoeg niet te verduidelijken (CGVS p.9). Wanneer er later tijdens het onderhoud opnieuw ingegaan werd op de grootte van deze gronden, meer bepaald met de vraag of deze drie stukken allemaal even groot waren, antwoordde u dan weer ontwijkend dat “sommige delen groter en sommige kleiner” waren. De grond die van jullie afgenomen werd was volgens u ongeveer één jerib, groot genoeg voor één huis (CGVS p.15). Gevraagd of de andere twee stukken grond, waarmee jullie geen problemen hadden, dan groter of kleiner waren, verklaarde u dat dit “ook groot” was en eveneens voldoende om een huis op te bouwen (CGVS p.15), waarmee u de gronden leek gelijk te stellen aan elkaar. Nogmaals gevraagd of deze gronden (waarmee jullie geen problemen hadden) groter waren dan het andere stuk, bevestigde u dit enerzijds maar stelde u tegelijkertijd dat het al drie jaar geleden is en het daardoor moeilijk voor u is om de exacte grootte te kennen. Nochtans werd niet naar de exacte grootte van de gronden gevraagd, maar wel naar de verhouding van deze gronden ten opzichte van elkaar. Wanneer u hierop nogmaals de vraag gesteld werd of er een groot verschil was tussen de gronden, verklaarde u plots dat één stuk heel groot was, het andere wat kleiner en hetgeen dat afgenomen werd gemiddeld (CGVS p.15), en maakte u met andere woorden wel een duidelijk onderscheid tussen de drie stukken. Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het familieleden of bloedverwanten van uw vader waren waarmee jullie problemen hadden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Op het CGVS stelde u echter spontaan dat het stuk grond in kwestie afgenomen werd door “Farsisprekers” en vertelde u uit zichzelf helemaal niets over het feit dat deze mensen verwanten van uw vader waren (CGVS p.9). Ook wanneer hier dieper op ingegaan werd verklaarde u deze personen, hun namen, familienaam of stamnaam niet te kennen. Gevraagd wat u wel allemaal wist over degenen die uw grond hadden afgenomen, kon u niet veel meer vertellen dan dat het machtige mensen waren en dat ze lijfwachten bij zich hadden (CGVS p.16-17). Op de vraag of u dan nooit meer info over hen gevraagd had aan S.M., uw vriend in het dorp die u onder meer uw gronden hielp bewerken, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat dit evenmin het geval was (CGVS p.17).

Sterker nog, u ontkende formeel dat deze mensen op één of andere manier familie of verwanten van jullie waren (CGVS p.18), totdat u geconfronteerd werd met uw verklaring van bij de DVZ.

Vervolgens begon u uw verklaringen opnieuw bij te schaven en stelde u dat W.A.K., die volgens u opdracht gaf om de grond af te pakken, afkomstig is van een naburig dorp en bijgevolg "een soort verwant maar geen familie" is (CGVS p.18). Dat u op het CGVS eerst zeer moeizaam informatie kan geven over de mensen met wie u problemen had over de grond en pas na confrontatie met uw verklaringen bij de DVZ meer uitleg geeft omtrent het verwantschap of de familieband, terwijl u op de DVZ meteen vermeldde dat het om (al dan niet verre) familieleden of verwanten van uw vader ging, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Of de mensen die uw grond effectief afnamen op hun beurt ook familie waren van W.A.K. wist u bovendien niet met zekerheid te zeggen (CGVS p.19), hetgeen opnieuw bevreemdend is. Daar u verklaarde na uw terugkeer uit Pakistan één jaar in Qalai Musa gewoond te hebben (CGVS p.9), kan worden verwacht dat u gedurende die periode meer informatie zou verzameld hebben over de personen met wie u af te rekenen had.

Verder is het eigenaardig dat enkel het stuk grond tussen Bagelam en Qalai Musa van jullie werd afgenomen, en de twee andere delen waarover u sprak onaangeroerd bleven (CGVS p.9). Uw familie vluchtte immers reeds naar Pakistan toen u nog een baby was (CGVS p.3) en keerde pas terug in 2016 (CGVS p.4), oftewel bijna twintig jaar later. U omschreef de relatie tussen de mensen die uw grond afnamen en W.A.K. daarenboven als een meedogenloze geoliede machine die noch geweld noch corruptie schuwde om veel gronden af te nemen (CGVS p.17). Dat zij slechts een deel van uw grond afnamen en de rest links lieten liggen is bijgevolg weinig aannemelijk. Een gelijkaardige bedenking kan gemaakt worden bij het feit dat uw vriend S.M. zei dat u niet naar W.A.K. moest gaan om een onderlinge overeenkomst te proberen uitwerken met de mensen die uw grond hadden afgenomen (CGVS p.14) en u dit ook evenmin deed. U gaf immers zelf aan dat uw vader vroeger een goede vriendschap had met M.A.K., de broer van W.A.K., en dat uw ooms langs vaderszijde zelfs voor M.A.K. werkten in het verleden (CGVS p.18, 19). Hoewel uw vader, ooms en M.A.K. intussen overleden zouden zijn (CGVS p.6, 19), is het merkwaardig dat u niet op zijn minst probeerde om gebruik te maken van deze vroegere connectie en het er niet op waagde om de zaak met W.A.K. te gaan bespreken. In diezelfde context is het eveneens weinig geloofwaardig dat S.M. niet zou geweten hebben dat uw grond ingenomen werd en jullie dit pas te weten kwamen toen jullie de grond begonnen te bewerken na uw terugkeer uit Pakistan (CGVS p.19). Gevraagd wat jullie dan deden nadat jullie dit te weten kwamen, kon uw antwoord evenmin overtuigen. Zo bevestigde u dat jullie er nog tarwe wilden zaaien ondanks het feit dat de mensen die uw grond hadden afgenomen jullie waren komen waarschuwen (CGVS p.19-20), hetgeen niet rijmt met de meedogeneloosheid waarmee S.M. deze mensen en W.A.K. had omschreven (CGVS p.17). Uw verklaring dat uw vriend S.M. u had gezegd dat u zich er niet mee bezig moest houden en hij het wel zou oplossen (CGVS p.21), werpt geen ander licht op de geloofwaardigheid van de zaak. Gevraagd wat zijn plan was om dit op te lossen, stelde u immers dat hij u dit niet zei en dat u het hem niet eens vroeg (CGVS p.21), wat bijzonder onaannemelijk is. Bovendien, toen u gevraagd werd om welke reden u nooit naar het plan van S.M. vroeg, schaafde u uw verklaringen andermaal bij en stelde u plots dat hij u wel zou gezegd hebben dat hij het ging bespreken met de dorpsouderen (CGVS p.21). Dat u in deze context eveneens spontaan verklaarde dat u dacht dat het "gewoon een probleem was" en u niet wist dat jullie aangevallen zouden worden (CGVS p.21), staat overigens eveneens haaks op de zogenaamde meedogeneloosheid van W.A.K. en zijn handlangers (CGVS p.17) waar eerder ook al naar verwezen werd. Wat er ook van zij, het feit dat S.M. (nog) niets ondernam (CGVS p.21) ondergraaft de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen opnieuw. Er zaten immers vijf dagen tussen het ogenblik waarop jullie aangesproken werden door deze mensen en het ogenblik waarop hij neergeschoten werd (CGVS p.20). Dat S.M. geen gebruik maakte van deze periode om op zijn minst de dorpsouderen in te lichten van het probleem is gelet op de door u geschetste context moeilijk geloofwaardig te noemen.

Voorts stelde het CGVS opvallende tegenstrijdigheden vast doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u één keer met de mensen die uw grond hadden afgenomen gesproken te hebben en stelde u in eerste instantie dat jullie destijds de bomen op de grond al hadden uitgedaan en er tarwe aan het zaaien waren (CGVS p.16). Wanneer hier later tijdens het interview opnieuw op ingegaan werd gaf u echter plots aan dat jullie deze mensen ontmoetten toen jullie de oude bomen aan het wegnemen waren en pas twee of drie dagen later de tarwe zaaiden (CGVS p.21). Ook wat betreft de omstandigheden waarin uw vriend S.M. vermoord werd waren uw verklaringen niet consistent. Zo beweerde u eerst dat dit gebeurde toen jullie op een avond de bomen water wilden geven (CGVS p.14) terwijl u later zei dat jullie destijds de tarwe wilde water geven (CGVS p.20). Ook stelde u het éne moment dat u nog twee of drie nachten bij uw oom bleef nadat uw vriend vermoord werd (CGVS p.20), terwijl u later dan weer aangaf dat u daar slechts één nacht bleef (CGVS p.23).

Anderzijds kon ook het verdere verloop van de gebeurtenissen na de moord op uw vriend S.M. niet overtuigen.

U verklaarde immers dat u na dit incident naar huis liep en uw oom u hierna meteen kwam halen met zijn motorfiets en meenam naar zijn huis (CGVS p.14). De twee, drie (CGVS p.20) of één (CGVS p.23) nacht(en) dat u nog bij uw oom bleef gebeurde er opmerkelijk genoeg helemaal niets meer. Nochtans woonde uw oom in Oryakhel, hetgeen zich volgens u op slechts twintig minuten stappen van uw eigen dorp bevindt (CGVS p.8). Daarenboven waren de personen die uw vriend neerschoten eveneens met motorfietsen naar de grond gekomen (CGVS p.14). Dat zij van de tijdspanne waarin u van de grond naar uw huis liep, u alles aan uw moeder vertelde, uw moeder naar uw oom belde en uw oom met zijn motorfiets naar uw dorp kwam gereden (CGVS p.14), geen gebruik maakten om naar uw huis te komen, is bijzonder merkwaardig. U was immers de rechtstreekse eigenaar (of erfgenaam) van deze gronden, en bijgevolg degene die effectief uitgeschakeld moest worden. Ook is het noemenswaardig dat u niet weet of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nog problemen heeft gekend en zelfs geen idee meer heeft van wat er nog met jullie gronden is gebeurd (CGVS p.23-24). Het feit dat uw familie na uw vertrek in het dorp van uw ooms langs moederszijde ging wonen (CGVS p.11) en uw ooms niet naar de gronden gaan omdat ze geen problemen willen krijgen (CGVS p.24), kan in deze context niet overtuigen. U wist immers wél aan te geven dat de politie ter plaatse kwam na de moord op uw vriend en dat W.A.K. destijds tussenkwam om ervoor te zorgen dat de daders geregistreerd werden als onbekenden (CGVS p.22), wat aantoonde dat toch enige opvolging van de gebeurtenissen mogelijk was.

Tot slot zijn er ook onaanvaardbare hiaten en inconsistenties in uw tijdssituering van de gebeurtenissen. U keerde immers naar eigen zeggen in de zomer van 2016 terug van Pakistan naar uw dorp Qalai Musa (CGVS p.4, 6). Op de vraag hoe lang na jullie terugkeer u aangesproken werd door de mensen die uw grond hadden afgenomen, verklaarde u dat dit ongeveer twee maanden later was (CGVS p.20). Het schietincident waarbij uw vriend S.M. vermoord werd gebeurde volgens u dan weer vijf dagen na deze ontmoeting (CGVS p.20), waarna u twee of drie dagen later (CGVS p.20) het land zou verlaten hebben. Indien er bij de zomer van 2016 twee maanden en zeven of acht dagen bijgeteld worden, betekent dit met andere woorden dat u volgens deze tijdssituering Afghanistan in het najaar van 2016 zou verlaten hebben. Nochtans verklaarde u Qalai Musa één jaar na uw terugkeer uit Pakistan te hebben verlaten (CGVS p.9), hetgeen impliceert dat u Afghanistan pas in de zomer van 2017 verliet. Gewezen hierop, luidde uw antwoord dat u heel moeilijk kan onthouden wanneer wat gebeurd is en hoe lang de zaken geleden zijn (CGVS p.20), hetgeen echter geen verschoning is voor een dergelijk zware incoherentie. Vervolgens stelt u dat jullie de eerste maanden vooral thuis bezig waren met het opbouwen van het huis en boodschappen doen, en dat u niet precies weet hoeveel maanden na uw terugkeer uit Pakistan u de mensen die uw grond afnamen ontmoet hebt (CGVS p.20). U bevestigde in deze context wel dat jullie destijds tarwe aan het zaaien waren en dat het winter was (CGVS p.20). Gevraagd of uw vriend, S.M., dan ook in de winter werd doodgeschoten, confirmeert u dit eveneens, net zoals het feit dat er slechts vijf dagen zat tussen uw ontmoeting met deze mensen en de moord op uw vriend (CGVS p.20-21). U verklaarde echter eveneens dat u twee, drie (CGVS p.20) of één (CGVS p.23) nacht na de moord op uw vriend Afghanistan verliet, wat volgens deze nieuwe tijdssituering zou betekenen dat u uw land ook in de winter van 2016-2017 verliet. Dit rijmt echter nog steeds niet met uw verklaring één jaar in Qalai Musa gewoond te hebben na uw terugkeer in de zomer van 2016, hetgeen nog steeds impliceert dat u Afghanistan verliet in de zomer van 2017, iets wat u zelf bovendien ook bevestigde tijdens de bespreking van uw reisweg (CGVS p.24). Daarnaast verklaarde u in een heel andere fase van het persoonlijk onderhoud, namelijk tijdens de bespreking van uw documenten, dat de moord op uw vriend S.M. ongeveer vijf of zes maanden na jullie terugkeer uit Pakistan gebeurde (CGVS p.13), wat inderdaad in de winter van 2016-2017 zou zijn. Dat de tijdssituering van uw asielmotieven (namelijk de winter van 2016-2017) dermate haaks staat op de situering van uw vertrek uit Afghanistan (de zomer van 2017), laat het CGVS niet toe om nog enig geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

De bijkomstige reden die u geeft aan uw vertrek uit Afghanistan, namelijk dat de dorpingen "Pakistani" naar u riepen (CGVS p.23) en dat u er niet goed behandeld werd omdat u geen Dari kon spreken (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 7.b), volstaat niet om erkend te worden als vluchteling noch om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u inderdaad het merendeel van uw leven in Pakistan zou doorgebracht hebben, beschikt het CGVS niet over aanwijzingen dat een terugkeer naar Afghanistan onredelijk zou zijn. U woonde immers reeds een jaar in Qalai Musa na uw terugkeer uit Pakistan samen met uw moeder, zus en twee broers, en beschikt er nog over gronden, een huis alsook de nabijheid van uw ooms langs moederszijde (CGVS p.6, 8, 9). Bovendien hebt u uw lagere school kunnen afmaken in Pakistan en hebt u er via UNHCR een opleiding kunnen volgen tot mecaniciens, waarna u ook drie jaar lang dit werk gedaan hebt (CGVS p.5).

U beschikt met andere woorden niet alleen over een familiaal netwerk in Afghanistan, maar ook over de middelen en mogelijkheden om uw leven er ondanks uw langdurig verblijf in Pakistan op redelijke wijze verder te zetten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Pakistaanse verblijfskaart, de taskara van uw vader, het aanvraagformulier betreffende uw eigen taskara staven immers louter uw identiteit en Afghaanse nationaliteit, elementen die niet ter discussie staan. Toch is het opmerkelijk dat u verklaarde uw vaders en uw eigen taskara verkregen te hebben na uw terugkeer uit Pakistan in 2016 (CGVS p.13), en dat op basis van de vertaling door de tolk bleek dat de aanvraag voor uw taskara dateert van het jaar 1393, wat overeenkomt met de periode 21 maart 2014 tot 20 maart 2015, en uw vaders taskara werd uitgegeven op 20 mizan 1394, oftewel 12 oktober 2015 (CGVS p.14). Dit betekent met andere woorden dat u uw taskara zou aangevraagd hebben nog voor uw definitieve terugkeer uit Pakistan, of dat uw terugkeer uit Pakistan reeds voor 2016 plaatsvond, hetgeen nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondergraaft. De foto's die u neerlegde van uw vermoorde vriend S.M. kunnen het tij evenmin keren. Foto's kunnen immers eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden genomen, geënceneerd of zelfs bewerkt zijn, waardoor hun bewijswaarde beperkt is. Daarbij kunnen foto's eender wie afbeelden en kan de verklaarde band met de afgebeelde persoon niet met zekerheid vastgesteld worden, zeker wanneer er enkel foto's van deze persoon alleen voorgelegd worden. Foto's zijn bijgevolg slechts van waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde documenten aangaande de eigendom van de gronden te bezitten, maar dat u deze niet meenam uit Afghanistan en dat zij u vreemd genoeg evenmin opgestuurd werden zoals de andere documenten die u voorlegde (CGVS p.22). Hoewel u aangaf uw familie nog te zullen vragen om u ook van deze documenten een kopie te bezorgen (CGVS p.22), heeft het CGVS deze nooit ontvangen. Hoe dan ook blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw administratief dossier toegevoegd werd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofdte dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel (en meer bepaald het district Qarabagh). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de *“materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en betoogt als volgt:

“Om onverklaarbare redenen neemt het CGVS de positie in van deskundige in narrativiteit en verhaalreconstructie.

Op basis van wilde veronderstellingen wordt aangenomen dat verzoeker gelogen zou hebben omtrent zijn wederwaardigheden te Afganistan.

Er ligt echter geen bewijs voor welk de beweerdelijke leugenachtigheid van de verklaringen van verzoeker staat.

Integendeel.

Verzoeker legde een uitgebreide verklaring af.

Deze verklaring dient geloofd te worden tot bewijs van tegendeel.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker maakt geenszins zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk, gelet op het feit dat hij de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat. Hij beperkt zijn verweer tot het louter bekritisieren van de deskundigheid van de commissaris-generaal, aan te voeren dat de motieven van de bestreden beslissing *“wilde veronderstellingen”* zijn, zonder dit *in concreto* verder toe te lichten, en te benadrukken dat hij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd waarbij er geen bewijs voorligt dat de leugenachtigheid van zijn verklaringen staat.

Gelet op de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing, die deugdelijk is, steun vindt in het administratief dossier en niet op concrete of dienstige wijze wordt weerlegd door verzoeker, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Bij gebrek aan een dienstig verweer, wordt deze motivering integraal overgenomen door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Bij gebrek aan een dienstig verweer, wordt de motivering betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens integraal overgenomen door de Raad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP